

Theater - Visueel, auditief en qua tekst is dé sombere mozaïek 'Onschuld' over een groep aangespoelden om van te snoepen, maar als verhaal te onsamenhangend.

God is een plastic zakske

Onschuld

De Roovers
Gezien op 18/3. Op
tournee tot 19/5

★★★★☆

Culturele diversiteit in het theater: het wordt stilaan (een beetje) realiteit. De Maan bracht onlangs *Futur simple*, gespeeld door vier zwarte acteurs. Bij De Roovers, een blank collectief dat al 23 jaar bezig is, staan nu de Afrikaanse Belgen Jovial Mbenga en Idrissa Mbengue op de planken. In *Onschuld* spelen zij twee vluchtelingen die niet durven in te grijpen wanneer een jonge vrouw in zee verdrinkt, uit angst om opgepakt te worden. Met deze sombere scène start dit toneelstuk van de Duitse schrijfster Dea Loher, hier voor het eerst door een Vlaams gezelschap opgevoerd. Komen daarna nog aan bod: een blinde nachtclubdanseres die een affaire aanknoopt met een van de Afrikanen, een suikerzieke ex-communiste in een rolstoel die zich opdringt bij haar dochter en een begrafenisondernemer die liever zijn lijken wast dan zijn vrouw te bezwangeren. Het zijn volkse, vaak aan lagerwal geraakte personages zoals je ze zelden ziet op het toneel. Verliezers van de globalisering, gedesillusioneerd door hun onvervulde verlangens of fysieke mankemen-

'Onschuld': Volkse personages zoals je ze zelden op het podium ziet. © Stef Stessel

ten. Maar ondanks alle tegenwind blijven ze wel knokken en interacties met elkaar opzoeken, daar in die naamloze provinciestad aan zee.

Prachtige stillezens

Opvallend is dat De Roovers zichzelf niet de interessantste rollen aanmeten, maar hun gastacteurs met de pluimen laten lopen. Zo is Isabelle Van Hecke onweerstaanbaar als bitchy schoonmoeder in haar elektrisch karretje, schittert Evgenia Brendes als scheelkijkende lichtekooi, straalt de jonge Anne-Laure Vandeputte een mysteri-

euze tragiek uit en ontpopt Jovial Mbenga zich tot een charismatische en komische acteur die God zelfs in een plastic *zakske* meent te herkennen.

Visueel is deze voorstelling om door een ringetje te halen. In de scenografie van Stef Stessel zien de opeenvolgende tafereelen er uit als prachtige stillezens. *Onschuld* is ook een streling voor het oor: het geluidsonwerp van de onovertroffen Kreng en Leen Diependaele (die ook als actrice op scène staat) accentueert de onderhuidse spanning, de vervreemding en de weemoed van de groep aan-

gespoelden.

Waarom *Onschuld* dan toch geen raak theater oplevert? Dat ligt vooral aan de grillige verhaalstructuur van Dea Loher's tekst. Zij isoleert al haar personages in afzonderlijke dialogen die ze amper aan elkaar knoopt, waardoor het stuk maar voortkabbelt. Loher wil hiermee vast de versplintering van onze maatschappij duiden, maar ondermijnt zo ook de spanningsboog van het stuk én onze emotionele betrokkenheid. Jammer, want haar rijke taal knettert nochtans wél.

FILIP TIELENS